

В грудях все стискається. Я не можу поворухнутися, не можу дихати, не можу кричати. В темряві мені хочеться знайти щось рідне, щось, що я не можу побачити та згадати. Це «щось» має можливість допомогти мені врятуватися з цієї халепи. У голові немає думок. Чи то мозок ще не прокинувся, чи то думати заборонили. Це відчуття таке знайоме...

Стеля опускається, я розумію, що ще секунда і мене розплющить, як ту необачливу комашку. Я намагаюсь втекти, роблю більше впевнених рухів, очима шукаю когось, хто може допомогти мені. Коли повертається можливість рухатись, максимум на що мене вистачає — сповзти з постелі на підлогу та закрити лице руками. Хочеться плакати, але слів немає, а десь поруч лунає веселий сміх Самотності.

Я згадую. Вже декілька років я спілкуюся з Самотністю. З прекрасною молодою дівчиною, що має медові очі та темне довге волосся. Вже декілька років я не маю ані друзів, ані сім'ї. Лише вона зі своїми зовсім несмішними жартами. До жартів я звикла, але іноді вони переходять всі межі, вони лякають мене. Більше того, ті жарти можуть привести до моєї гибелі.

— Знову злякалася? Як мале дівчисько. —

Саркастично починає Самотність, обіймаючи мене за плечі. — Ну-ну, дороженька. Так і до смерті недалеко, а помирати тобі не можна.

— То може знайдеш собі іншу здобич? Я більше не витримую. — Зриваюсь на крик, та планую вийти на вулицю.

Великі міста навіть вночі сяють багатьма кольорами, а по вулицях гуляють сотні людей. Самотність не зможе знайти мене серед всього цього народу, а заговорити з кимось простіше простого. Я швидко одягаюсь. Так я роблю завжди, коли хочу показати свою образу нахабній фантазії, що вирішила контролювати мене.

Вона дивиться спочатку спокійно, як в ті дні, коли я ходжу до магазину. Потім починає дратуватися.

— Схаменися, дівчинко. Тебе ніхто не відпускав.

— Мене не треба відпускати. Пробач, але я хочу відпочити від твоїх так званих жартів. Вони образливі.

— Ти ще не зрозуміла?

Самотність робить необережний жест правою рукою, і в мене з носа починає йти кров. Неприємне відчуття, ненависний запах. Я починаю боятись сильніше, ніж

декілька хвилин тому.

Вона продовжує виконувати прості з виду рухи, але знаючі люди знайдуть в них частинку темної магії, що може нашкодити.

- Продовжимо? – Питає Самотність, а я всіма силами намагаюсь показати, що не боюсь її. Але достатньо її підняти в гору руку, вже не таку вродливу, як раніше, і я готова погодитися на все, що завгодно.

— Твоя рука... — промовляю тихо.

Самотність дивиться на свою руку, всміхається.

Переводить погляд на мене, та майже випльовує в лице:

— Ти більше не любиш мене. Дивись, що ти наробила. — Кричить. — Дивись. Кого ти собі знайшла? Подругу? Хлопця? А як же ми?

Я ховаюсь у самий дальній куток своєї квартири.

Наївно вірю, що Самотність не дістанеться сюди, що я не побачу цієї кістлявої й страшної руки, котру ще недавно цілувала. Вона все знає. Скоро вона дізнається про всі зміни в моєму житті, і ця інформація до добра вже не доведе. Вона зможе вбити мене, навіть якщо помре сама.

Я боялась її по справжньому. Як ніколи в житті.

Швидко я набираю коротке смс: «Будь ласка, приїжджай». Ні смайлів, нічого іншого я не додаю, а телефон ховаю в один із кросівок.

Самотність підходить повільно, бо знає, що я не кричатиму, знає, що я завжди здаюся під її натиском, що віддаю їй частину свого життя. Але не сьогодні. Не зараз. Я розумію, що треба тягнути час. Якихось десять хвилин, може трохи більше. Як вийде.

— Я хочу знати все.

— Це дівчина. Ми разом вже...

— Місяць. — перебиває Самотність, і здається, що зараз вона дійсно готова вбити. — Ти казала, що кохаєш мене.

— Я кохаю, але інакше.

— Інакше бути не може. — Однією рукою вона скидає на підлогу дорожку помаду, новенькі парфуми, пляшку з водою та скляну вазу.

— Не треба... — молю я, але розумію, що це не спрацює. Самотність могла б подумати, якби ці речі я купила сама, але подарунки інших людей вона не любила. Вона спокійно знищувала їх, а я просто не могла їй відмовити.

Двері відкриваються зовні. Я не закрила їх, і тепер була повністю впевнена в правильності своїх дій. Не

розумію, як вона могла не помітити цього жесту, цього ритуалу, що був мною пропущений. Самотність ховається, бо бачить людину. Я кидаюсь в обійми дівчини, що увійшла до квартири.

— Все добре, сонечко, я з тобою, — шепоче Алекс. — Що сталося?

Мовчу. А що я маю сказати? На мене напала Самотність, бо ми почали зустрічатися? Вона не хотіла ділити мене з іншими людьми, тому готова були вбити? Ні, не настільки ми ще близькі. Навіть матері про таке не розкажеш.

Я обертаюсь. Самотність сховалась за стіну. Така ніжна і налякана, як в перший день нашої зустрічі. З красивим вінком на голові, в платті, кольору літнього неба. На секунду мені хочеться підійти, обійняти її, але вона говорить першою:

— Відносини не назавжди. Пам'ятай, що я повернуся.

Я лякаюсь, дивлюсь в очі Алекс, але вона нічого не чула і не бачила. Лише перехвилювалася. Говорила щось про психотерапевта, перенапруження через роботу та навчання. Їй не знайома її самотність, бо вона постійно в компаніях друзів. А може навпаки вона її вже зустрічала...